

Szabadság, mindenben Istent szeretni!

Mi a szabadság? Vajon, mindegy melyiket keressük, mi után vágyunk? A külső vagy belső szabadságot keressük? A jelenlegi külső helyzet miatt, lehet, mindkettőből hiányt szenvedünk, de ha gondolatainkat, figyelmünket rá irányítjuk, változik. Most egy picit a belső szabadságról – a lélek szabadságáról – elmélkednék: gondolkodjunk együtt,

mit is jelent a szabadság? Nemes Ödön néhai jezsuita szerint, általában mindennek akkor van értéke, ha azt SZÖSZ-el /Szabaddon Örömmel Szeretettel /teszünk.

E karanténos időben, amikor már hiányoznak a családtagjaim, barátaim, csoportjaim, az ölelés, a találkozás, még inkább foglalkozom a belső szabadságommal, megosztok néhány szempontot:

Szabadidő – Szabadság az idővel kapcsolatosan. Én nagyon sokszor még magamnak is felteszem a kérdést, ki az időm ura? Hát én, de néha az idő uralkodik vagy hajt engem. Egyszer, Biró püspök atyától hallottam, hogy nem mindegy, hogyan beszélek az időmről, miként használom e szót, mert hatással van rám, hogyan élem meg azt: „Töltöm az időmet, vagy mulatom az időmet!” Nincs egyforma nap. Telített, vagy elszalasztott, elpazarolt idő, amire visszatekintek? Egy bensőséges ima, egy jó beszélgetés után, egy hosszú ebédelés után a közösségemmel, mondhatom, hogy eltelt, elröpült az idő, mert a figyelmem, a másik iránti érdeklődésem annyira telítődött. De volt, amikor este, a szerető figyelmesség imájában egy sorban állást, elmulasztott időnek éltem meg. Siettem volna, még más tennivaló, elintézni való is be volt tervezve, de csak álltam, haszontalan időnek éltem meg. Egy szép nap, amikor egy nagyüzletben bevásárlás után hosszan kellett várakozni a kasszánál, a Jézus imát ismételtettem magamban és olyan gyorsan haladtam, hogy meg voltam lepődve. Azóta a bevásárlási várakozásokat, Jézus imával töltöm.

Milyen megküzdési stratégiák jutnak eszetekbe, ha a töltött vagy mulasztott időre gondoltok?

Szabadság a cselekvésben: Mi ebben a szabadság? Szabad vagyok, hogy a munkám, a szolgálatom megélhetem terhesnek, nehéznek, de színessé is tehetem vagy imádsággá is formálhatom. Legtöbbször a fejben dől el, mit hogyan élek meg. Egyszer, egyik

Családpasztorációs munkatársunk, aki megértette, hogy minden cselekedetünk ima lehet, mindenben felfedezhetjük Istent, üvegfüvő mesterként, minden darab fúvását felajánlotta valakiért, és a nyolc óra után, csodálkozva állapította meg, hogy 360 üveget készített és 360 barátért, köztük értem is imádkozott. Amikor megosztotta velünk, mindannyian meghatódtunk.

Hozzáállás kérdése. A munka lehet áldás, ami lelkesít vagy kolonc, amit csak úgy cipelünk. Szabad vagy a munkádban?

Szabadság a döntésben: Aki dönt, az elkötelezi magát valaki, valami mellett, de annak sok mindentől búcsút is kell vennie, a többi lehetőséget el kell engedni. A döntés téma sok kérdést vet fel bennünk. Hogyan döntsünk? Milyen szempontok szerint tartunk megkülönböztetést a jó és a helytelen között? Milyen szempontokat vegyünk figyelembe, kinek a véleményét kérjük ki? Milyen lehetőségek közül kell dönteni? Mindennek meg van az előnye és hátránya. Minden döntésnek következményei vannak, amelyeket előre nem láthatunk. Sokszor felmerül bennünk ez a kérdés: mi van akkor, ha rossz döntést hozok? Hogyan lehet dönteni, ebben az állandó változó világban? Mi van akkor, ha egyáltalán nem hozunk döntést? Ha döntünk, akkor egy valamire igent, sok mindenre viszont nemet kell mondanunk. /Anselm Grün: *A döntés bátorsága*, 2012, 28 /

Dönteni kell, felelősséggel jár, és megerősítő jó vagy nehéz érzés kíséri. De milyen jó, hogy emberek vagyunk, mert újra és újra meghozhatunk egy döntést, aminek a következményeit vállaljuk.

Szabadság az istenkapcsolatban: minden nap rácsodálkozhatok, de elutasíthatom azt a tudatot, hogy mi egyenként a nagy **EGÉSZ RÉSZE** vagyunk. Meg kell adni az Istennek, ami az Istené – és nemcsak a világnak, ami a világé!

Egy középkorban játszódó történet szerint, egyszer egy vándor közeledett egy városhoz. Hatalmas kőfejtőn keresztül vezetett át az útja. Rengetegen dolgoztak ott izzadtan, keserű, kőporral teli arccal. Mindenki a köveket ütötte, vágta. A vándor odament az egyikükhöz, és megkérdezte tőle: „Mit csinálsz?” Az mérgesen felelte: „Nem látod? Követ török!” A vándor továbbment, és egy másikat is megkérdezett, amire azt a választ kapta: „Pénzt keresek, hogy eltartsam a családomat”. Végre a vándor meglátott egy embert, aki sugárzó arccal, szemmel láthatóan örömmel dolgozott. Őt is megkérdezte: „Te mit csinálsz? Az felegyenesedett, és csillogó szemekkel felelte: „Katedrális építünk!”

Mindannyian ugyanazt az életet éljük. Megszületünk, növekszünk, tanulunk, kapcsolatokat építünk, dolgozunk, megöregszünk, aztán meghalunk. Követ törünk, és pénzt keresünk. De vannak emberek, akik ezt az utat mégis másképpen járók végig. Csillogó szemekkel. Akik tudják, hogy katedrális építenek. Tudják, hogy egy hatalmas, gyönyörű tervnek, Isten szeretetervének részesei.

A Teremtő, minket formáló Úr vendégei vagyunk, itt a földön. Tőle jöttünk, és majd hozzá térünk haza. **Az életünk nem a semmiből a semmibe fut. Az életünknek van oka, és van célja!** Ha valaki tudja ezt, akkor az életet derűsen, csillogó szemekkel tudja élni! Ha valaki tudja ezt, akkor tudja azt is, hogy Isten képére van teremtve – és ezt kell formálnunk egy életen át! **FELADATUNK TEHÁT, HOGY ÖNMAGUNKKÁ VÁLJUNK!**

Olyannak, aki nem valami álarcot hordoz, hanem önmaga életét éli és ez csak akkor lehetséges, ha odaadja **önmagát Istennek! Ez az önátadás tesz teljessé bennünket!** Istennek adni, ami az Istené ennek fényében azt jelenti, hogy **visszaadjuk magunkat Istennek!**

Részei vagyunk a hatalmas katedrális építésének: miközben épül látható világunk (megadjuk a földi uralkodóknak, ami az övé – hogy minket védjen és támogasson), épül a láthatatlan Isten országa. Mekkora szabadság van ebben. Istenkapcsolat és szabadság!

Milyen dicsőítő dal jut eszedbe? Énekeld hangosan...

<http://www.azirastukreben.hu/charles-chaplin-onszeretet>

Ilyés Erika sa
ahol meghallgatnak